

NUESTROS POETAS

Serra de Meira

(Especial pra CELTIGA)

Outa serra de Meira decote vixiante,
 Saba decote branca do pedregal d-irima.
 Niño d-águias é lobos
 de pegas é de corvos
 berce do craro Miño
 que leva tuas areas o bravo mar Atlante.
 Na fera encrucillada
 dos ventos que te bican
 no mais outo coruto
 inda fican
 as lembranzas da idade pasada.
 Oxe volta outra ves o relembro
 das belidas Druidesas
 de longos cabelos
 que oficiaron no Dolmen xigante
 da "Pena Gallada"
 I-asmella que ainda s-escoitan
 de Múrias a Fontes
 do Celta barudo
 aturuxos fortes
 cando en son de loita berrou no teu cume
 no meio da calma tranquiá da noite.
 Xigantes penedos
 de brancura albeira
 retortos camiños
 da ribeira
 dende Graña-Nova o val d-Outariz
 indo pr-a Louseira, pr-a Mestre é Sanfiz.
 Toxos e carpanzas
 froles amarelas é froles bermellas
 dñde depenicán
 as cabras i-ovellas
 é nas craras mañans soleadas
 van zuchar o seu mel as abellas.
 Fontes é regueiros
 que semellan ser cobras de prata
 baixan bulideiros
 a traguel-a friaxe que mata
 a sede os viaxeiros.
 Outa serra vixiante
 escadeira que rubes pr-o ceo
 n-un pulb xigante
 c-o deseió
 de chegar os pés de Deus.
 Iñoradas Druidesas
 as que ninguen coñeceu
 no altar dos meus amores
 ofician o rito teu.
 No altar sagredo das miñas espranzas
 No tempo calado dos relembros meus.

Avelino DIAZ

Dorna

Pra CELTIGA

Caeú a lua n-as auguas
 i-a dorna,
 que vai pescar,
 esnaquizóuna na noite
 com-a si fora un cristal.
 Bogan os homes da dorna
 i-o monocorde choupar
 dos remos,
 sobor da yaugua,
 énchese de craridá.
 As estreliñas,
 no ceo,
 dánse tolas a brilar...
 Comenza a choover.
 Na dorna
 vótan a rede no mar.
 Y-e cada peixe enmallado
 comunh-a estrela a brilar.

Julio Sigüenza.

Coita

(Especial pra CELTIGA)

I

Cando, fai anos, marchou
 todos lle tiñan envexa.
 Sua nai soíña quedou
 i-a decotío na eirexa
 por aquel fillo pregou.

II

Loitando por conquistar
 acougo e felicidade
 tivo moito que sufrir
 i-as poutas da enfermidade
 non-o deixaron vivir.

III

Na rúa pedindo esmola,
 feita un novelo, unha vella,
 láíase que desconsola
 i-os mozos algo aconsella
 si algún con ela parola.

Robustiano CISNEROS.

EPIGRAMAS

(Pra "CELTIGA")

Furgaba Tenorio Mier
 das ánimas na boeta,
 por mor de algunha peseta
 que dentro poidera haber.
 —¿Ti que fas ahí, Tenorio?
 Dixolle o abade a tal ver:
 —Señor abade, eu rezaba
 para ver si así sacaba
 unha alma do purgatorio.

Cun sabroso acío caíño
 i un talizo de centeo
 merendaba Johana Arceo
 no parral do seu muiño.
 Mariño, que a sua veira
 ja dou mais voltas que un veo,
 plantado ao pe dun esteo
 dille en fala solermeira:
 —¿Non me das un bago, Johana?
 —Vai de ahí, vai, vaite de ahí,
 dábacho de boa gana;
 mais pr'a vago abondas tí.

Nas sombras brila unha luz,
 e na luz a névoa mora;
 nun pazo de névoa e luz,
 quen me acena e me enamora.
 Canto fai que te eu procuro,
 saudosa, en doces saudades,
 i á cata dos teus ronseles
 vou perdido en longedades.
 ¡Ai se un lampo me guiara
 pola rua dunha estrela!
 ¡Ai se a noite me levara
 nun abrete cabo de ela!

V I T O R I A N O T A I B O